

Zsille Gábor

Bölényfüves vodka

„virrasztok lengyelül”
(Nagy László)

Jobbomon fehér sas,
balomon medve ül,
torkomban szesz lángol,
virrasztok lengyelül.

Arcom kocsmagőzről,
száz ősztről márványos,
körben lángol Varsó,
főnixmadár város.

Izzó házak között
állók derékhadnak,
a kopott falakra
himnuszok olvadnak.

Az én csontom olvad,
vértanúkat hallok –
újjászületnek mind
a holt téglahalmok.

Vállamon gyászlepel,
arcomon lenge túll,
élők, holtak között
virrasztok lengyelül.

Varsó

Érkezés után kezdetét vette az ötnapos ünnep,
az időtlen üldögélés napernyők alatt,
séta parkokban, szobrok és galambok között,
az emlékműnél óránként órségváltás,
elégedett turisták, vakuvillogás.

Zsille Gábor (1972) költő, műfordító.

És sehol egy felhő az égen, sehol egy baljós jel.
Mindeközben a fejemben lakó idegenvezető
ezeket mondta:
Ennél a falnál hatvanöt embert
lőttek agyon a náci.
Ebben a házban négy egyetemista
halt meg a felkelés során.
Ahol most ülünk, a sörsátor mellett
kezdődik a középkori csatornarendszer,
amelyen keresztül jöttek-mentek
az összekötők, kamasz cserkészlányok.
Minden üzenettel négyen indultak útnak,
és legfeljebb egyikük érkezett meg.
Itt lökte a sárba egy náci tiszt
a hetvenkilenc éves professzort,
aki legkedvesebb könyveit menekítette.
Mialatt agyonverték, testével Hérakleitoszt védte.
Jobbra látható a hősiesség.
Balra a feltámadásba rejtett halál.

Miféle holtak

Egy észak-lengyel kisváros dombján,
a tizennegyedik század derekán épült
reneszánsz lovagvár szállodájában,
egy háromfogásos, pazar
vacsora után, este tíz óra körül,
az első emeleten végighaladva
a keskeny, hosszú folyosón (a nyitott
ablakok előtt dobol a nyári eső),
a kerek sarokbástyában kialakított,
üresen álló biliárdszobába lépve
hány időtlen árnyat rebbentek szét,
miféle holtak vendége vagyok?
És mit írnak nekem a falra,
az asztal zöld posztójára, mutatóujjuk
az ereszcatornába mártva?
Szavaik negyedét sem értem,
valami kihalt nyelvjárás lehet.

Vadászat

Nem szeretek útnak indulni veled,
túl pontos és józan vagy,
kiszámítható,
meggyilkolod a pályaudvarok izgalmát.

Tizenöt perccel a megadott időpont előtt
ott akarsz állni a peronon,
kabátzsebedbe készített jeggyel,
a vagon és az ülés sorszámát
már előző este bevágtad.

Elutazni szerintem úgy jó,
hogy ott lapul benne az elbukás,
a bizonytalanság láza,
mert esélyt adunk a vonatnak,
hogy nélkülünk gördüljön ki.

Vadászni sem százötven méterről,
távcsöves csodapuskával kell,
lesből meghúzva a ravaszt, és kész,
inkább konyhakéssel a kézben
nekimenni egy medvének,
egyenlő esélyek, győzzön a jobb.

Csomaggal vállunkon,
kicentizve futni az állomás felé,
a második vágányon már fickándozik a vad,
acél hengertestén csillog a fény,
izmai remegnek.